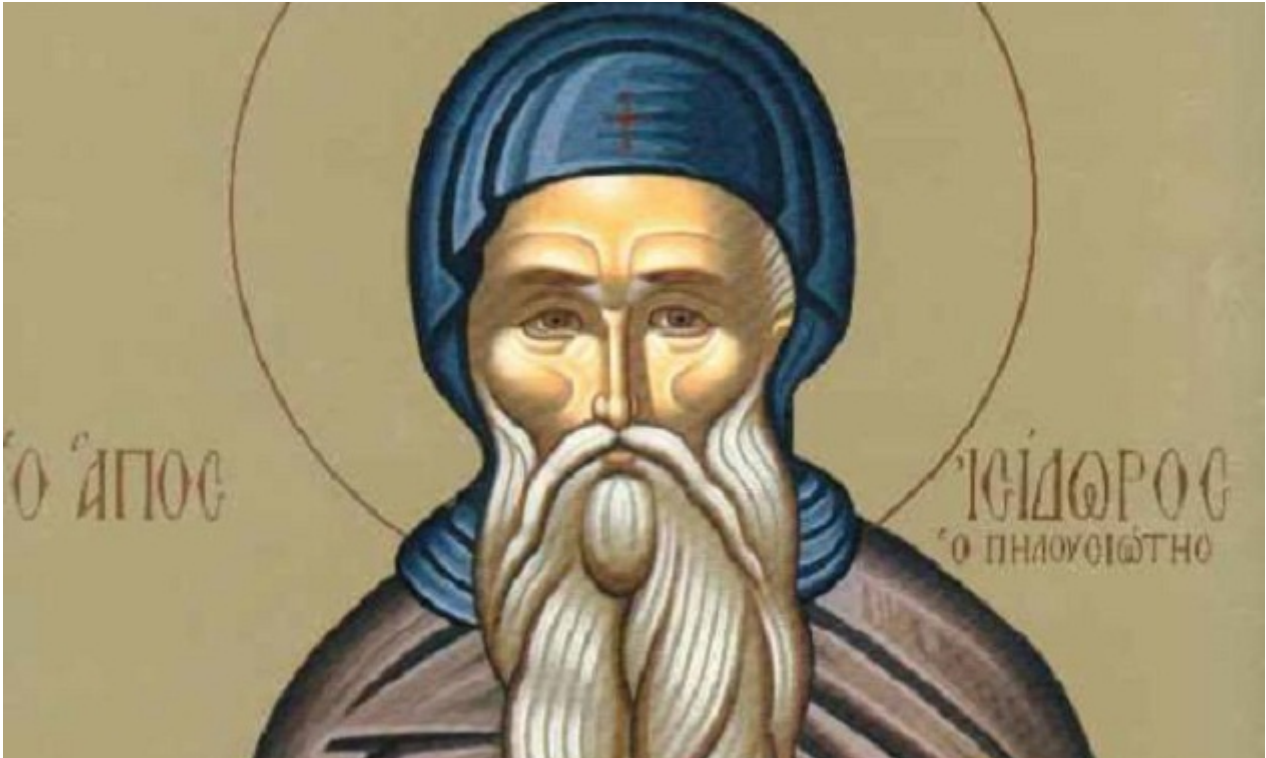

Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος [Α΄]

[Ορθοδοξία](#) / [Πατερική Θεολογία](#)

Η επιδαψίλευση των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος στους ανθρώπους, κατά τον Ισίδωρο τον Πηλουσιώτη και τον Κύριλλο Αλεξανδρείας

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Συχνά μέσα στο έργο τους ο Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης και ο Κύριλλος Αλεξανδρείας αναφέρονται στην επιδαψίλευση των χαρισμάτων του Αγ. Πνεύματος στους ανθρώπους. Ο άγιος Ισίδωρος σημειώνει ότι τα χαρίσματα που επιδαψιλεύονται στους ανθρώπους από το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνα «προς προπαρασκευή της διανοίας των δεχομένων». Ο Κύριλλος σημειώνει ότι ως Θεός το Πνεύμα μοιράζει διάφορα πνευματικά χαρίσματα στους άξιους πιστούς, «προς το εκάστου μέτρον» «απαθώς» και χωρίς «μερισμόν υπομένει περί την ουσίαν. Οι άγ. Ισίδωρος και Κύριλλος αναφέρονται στη διάκριση των ανθρώπων σε ψυχικούς, σωματικούς και πνευματικούς με βάση το πόσο δεκτικοί είναι στα του Πνεύματος αποκαλυπτόμενα. Εδώ διακρίνεται η επίδραση της παύλειας θεολογίας, η οποία φαίνεται να έχει ασκήσει σημαντική επίδραση στους δύο αυτούς πατέρες του 5 αιώνα στην Αλεξάνδρεια και στην ευρύτερη περιοχή της. Άξια μνείας είναι και η επιρροή της διδασκαλίας του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, στους δύο Πατέρες σχετικά με τον ίδιο διαχωρισμό. Η διαφορά τους είναι ότι αν και οι δύο μιλούν για την επιδαψίλευση των χαρισμάτων του Τρίτου Προσώπου της Αγίας Τριάδος στους ανθρώπους, ο Ισίδωρος βρίσκει την ευκαιρία να το χρησιμοποιήσει

για την εν Χριστώ παιδαγωγία των αναγνωστών του, αντίθετα ο Κύριλλος να υπογραμμίσει τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος και το έργο του στον κόσμο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι αγ. Ισίδωρος και Κύριλλος αναφέρονται συχνά στο έργο τους για την επιδαψίλευση των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος στους ανθρώπους. Σημειώνουν ότι ο κάθε άνθρωπος αξιοποιεί τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και γίνεται δεκτικός σε αυτά με βάση τον προσωπικό του αγώνα κατά Χριστόν. Οι άνθρωποι χωρίζονται, ανάλογα τον αγώνα τους αλλά και τα αποτελέσματα της προσπάθειάς τους, σε σαρκικούς, ψυχικούς και πνευματικούς. Οι Πατέρες ιχνηλατώντας στην Παύλεια διδασκαλία δέχονται αυτή τη διάκριση στους ανθρώπους. Ταυτόχρονα εμβαθύνουν περισσότερο στην ερμηνεία των χαρακτηρισμών αυτών, αναλύοντας το γιατί οι άνθρωποι είναι επιδεκτικοί στις δωρεές του Αγίου Πνεύματος ή με τη στάση τους αποδιώχνουν τη χάρη του Πνεύματος από κοντά τους.

Φυσικά, αν και οι Πατέρες κατατάσσουν τους ανθρώπους σε τρεις κατηγορίες, αυτό το κάνουν μόνο με κριτήριο τη στάση των τελευταίων απέναντι στα μυστήρια της Εκκλησίας και γενικότερα με γνώμονα την αποδοχή η όχι -και σε ποιο βαθμό-, αλλά και την εφαρμογή της εν Χριστώ διδασκαλίας στη ζωή τους. Πάντοτε, όμως, οι Πατέρες δε λησμονούν το δισυπόστατο του ανθρώπου, σώμα και ψυχή, και προτρέπουν όλους μας να προσπαθούμε να κρατάμε αλώβητα από την αμαρτία τόσο την ψυχή μας όσο και τη σάρκα μας.

1. Ο αγ. Ισίδωρος Πηλουσιώτης και οι σαρκικοί, ψυχικοί και πνευματικοί άνθρωποι.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας διδάσκουν ότι το Πνεύμα το Άγιο, «ό παρά του Πατρός εκπορεύεται, κατέρχεται επί του ανθρώπου και έτσι εκείνος αναμορφώνει τη φύση και κατακτά το «καθ' ομοίωσιν» .

Ο αγ. Ισίδωρος, αναφερόμενος στα χαρίσματα και τις ενέργειες που επιδαψιλεύονται από το Άγιο Πνεύμα στους ανθρώπους, γράφει ότι το Άγιο Πνεύμα χορηγεί στον καθένα το κατάλληλο χάρισμα, «προς την προπαρασκευήν της διανοίας των δεχομένων». Σημειώνει ότι τα χαρίσματα δεν είναι δυνατόν να καταστούν κτήμα των ψυχικών ανθρώπων. Η χρήση του όρου «ψυχικός» γίνεται, για να χαρακτηριστούν οι «πνεύμα μη έχοντες, τους τοις λογισμοίς και συλλογισμοίς και διαλογισμοίς μάλλον επερειδομένους, και το δίκαιον και το συμφέρον εκ τούτων νομίζοντας ευρίσκειν». Οι άνθρωποι αυτοί, ζώντας μακριά από την εν Χριστώ ζωή, δεν μπορούν να εντρυφήσουν σε έναν πνευματικό τρόπο ζωής και να διάγουν βίο σύμφωνο με τις εντολές του Θεού, για να στεφανωθούν με τη χάρη του Τριαδικού Θεού. Θεωρούν «μωρία τα θεία», αρνούνται την ύπαρξη της βασιλείας των ουρανών, με αποτέλεσμα «έρωτα αυτής τεχθήναι αδύνατον». Δεν μπορούν να κατανοήσουν όλα εκείνα που φανερώνονται από το Ύψιστο Ον, γι' αυτό ή τα αγνοούν ή τα παραποιούν ή τα παραγκωνίζουν.

Αντίθετα, οι πνευματικοί άνθρωποι, όπως σημειώνει ο απόστολος των εθνών Παύλος, τιμώνται από το Άγιο Πνεύμα και γίνονται αποδέκτες των θείων ενεργειών. Το Πνεύμα καλύπτει την ψυχή τους με αποτέλεσμα να κυριαρχούνται από το αίσθημα της πληρότητας και της ταπεινώσεως και γίνονται μέτοχοι των θείων και αϊδίων χαρισμάτων. Ζουν σε πνευματική ατμόσφαιρα, καρπό της μετουσίας του Πνεύματος, στην οποία δεν εισέρχεται εύκολα ο ιός της αμαρτίας. Η ψυχή τους καθίσταται πηγή αείρροος της θείας χάρης. Χαλυβδώνουν την πίστη τους στο Θεό και προσπαθούν να εναρμονίσουν όσο το δυνατόν περισσότερο το φρόνημα και τις πράξεις τους με το λόγο της αληθείας, με το θείο νόμο. Οι άνθρωποι τότε έχουν μακάρια ζωή, γιατί η ύπαρξή τους διέπεται από την

παρουσία του Αγίου Πνεύματος, ειδάλλως είναι νεκροί, όπως συμβαίνει, όταν η ψυχή εγκαταλείπει το σώμα.

Οι πνευματικοί άνθρωποι καταφέρνουν να νικήσουν την ακολουθία των λογισμών, την οποία θεωρούν υποδεέστερη από τη θεία δύναμη και τις αποκαλύψεις της στο έλλογον. Πετυχαίνουν να κερδίσουν έτσι τη μέλλουσα σωτηρία και να βραβευτούν με το έπαθλο της θέωσης, η οποία άρχεται από την επίγεια ζωή δια του αρραβώνος της μεθέξεως του Πνεύματος. Το Τρίτο Πρόσωπο της Τριάδος κατοικεί σε εκείνους όχι καθ' υπόσταση αλλά δια των φυσικών Του ενεργειών, δηλαδή ως χάρισμα. Το Πνεύμα το Άγιο γίνεται ο οδηγητής και ο συνοδοιπόρος τους στη γέννηση μιας ισχυρής σχέσεως με τον Τριαδικό Θεό, στο να γίνουν δηλαδή θετοί υιοί Θεού. Δεν πετυχαίνουν μόνο, όμως, τη θέωση αλλά, αφού αποδέχονται τη θεία χάρη έχουν την ευκαιρία να γίνουν μέτοχοι «της και ιδιώτας σοφισμού».

Τέλος, ο άγ. Ισίδωρος γράφει ότι σαρκικοί καλούνται εκείνοι που η Αγία Γραφή χαρακτηρίζει ως «τους εις τα σαρκός κατολισθήσαντας». Αυτοί, εγκλωβισμένοι στα πάθη της σάρκας, δεν είναι προικισμένοι με θείο και πνευματικό χάρισμα και κατά συνέπεια δεν μπορούν να φωτισθούν από τα υπερφυσικά, όπως οι πνευματικοί.

Οι πιστοί που αγωνίζονται και καταφέρνουν να υποτάξουν το φρόνημά τους στους νόμους του Αγίου Πνεύματος αλλά και να χαλιναγωγήσουν τη σάρκα τους, στεφανώνονται με το στέφανο της βασιλείας των ουρανών. Μοιάζουν με βιαστές, δηλαδή με καταπιεστές του σώματός τους, με απώτερο σκοπό να καταστούν δοχεία της χάρης του Πνεύματος. Στον πνευματικό τους αγώνα χρειάζονται φωτισμένους, πνευματικούς ταγούς, ειδάλλως θα ερεθιστούν «εις χείρονα πλημμελήματα». Μόνο έτσι θα καταφέρουν να κυφορήσουν την αιώνια αλήθεια που δόθηκε από το Δημιουργό στα έλλογα δημιουργήματά Του. Ο άγ. Ισίδωρος τονίζει ότι παλαιότερα «οι της Εκκλησίας παιδευταί και δι' αρίστην πολιτείαν τω θείω ελαμπρύνοντο Πνεύματι» και μπορούσαν να διακρίνουν εκείνους που έπεφταν σε πταίσματα ή σε σοβαρότερες αμαρτίες και σε εκείνους που πραγματικά μετανούσαν και άλλαζαν τρόπο ζωής.

2. Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, δωρεά στους ανθρώπους

Οι διδάσκαλοι της θείας αλήθειας είναι έμπλεοι από τη Χάρη που τους επιδαψιλεύει ο Τριαδικός Θεός. Κηρύττουν για το Θεό και τον ενανθρωπήσαντα θείο Λόγο χωρίς να ψεύδονται, γιατί η φώτιση του Αγίου Πνεύματος από την οποία είναι έμπλεοι, αποτελεί αναμφισβήτητο μάρτυρα της διδασκαλίας τους, όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο Παύλος. Έχουν τη δυνατότητα να δουν με τα μάτια της ψυχής τους ποια ασθένεια πνευματική γίνεται τροχοπέδη για τη σωτηρία του

κάθε ανθρώπου, ώστε να του συστήσουν την αρμόζουσα αγωγή για την πνευματική του ανακεφαλαίωση. Γιατί, όπως υπογραμμίζει ο ιερός Πατήρ, «τις μη τω θείω Πνεύματι την ψυχήν φωτισθείς, ειδέναι η επαρκέσαι δυνήσεται;». Με την παρουσία επομένως του Πνεύματος καθοδηγείται ο νους μας και μας καθιστά ικανούς να δεχθούμε πράγματα που αφορούν το Θεό, «ων ο ανθρώπινος νους ουκ αφικνείτο». Η ψυχή μας απαλλάσσεται από την επήρεια του μισόκαλου διαβόλου και οδηγείται με σταθερό βήμα στη σωτήρια αλήθεια του Θεού. Διδασκόμαστε τις θείες αλήθειες, δεχόμενοι το νόμο του Πνεύματος, και τις ομολογούμε την κατάλληλη στιγμή, όπως ο απόστολος Πέτρος. Εκείνος αποκάλυψε την αλήθεια για το ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του αληθινού Θεού, όταν ερωτήθηκε από το Χριστό, δείχνοντας «έμφυτον της αλήθειας την είδησιν».

Η διάκριση των ανθρώπων σε ψυχικούς, σωματικούς και πνευματικούς έχει μεγάλη σημασία για τον ιερό πατέρα. Οι δύο πρώτοι αρνούνται να κάνουν κτήμα τους τα του Πνεύματος αποκαλυπτόμενα, κάτι που τους καθιστά ανάξιους των χαρισμάτων του Πνεύματος. Έτσι το Άγιο Πνεύμα απομακρύνεται από κοντά τους και εκείνοι οδηγούνται στον πνευματικό θάνατο της ψυχής τους. Αντίθετα, οι πνευματικοί έχουν ανοιχτή την καρδιά τους και κατάλληλα προετοιμασμένο το χωράφι της διανοίας τους, για να φυτευτεί ο θείος σπόρος και να αποδώσει αγλαούς καρπούς. Κατά συνέπεια γίνεται φανερό ότι η θεία χάρη επιδαπιλεύεται σε κάθε άνθρωπο ανάλογα με την προαίρεσή του. Με βάση το κριτήριο της προαιρέσεως που διακρίνει κάθε άνθρωπο, το Άγιο Πνεύμα επιλέγει «τοις μεν επιφοιτά και παραμένει, των δε αποφοιτά, εις δε τους ουδέ την αρχήν καθίεται».

Ο άγ. Ισίδωρος επικρίνει αυστηρά όποιον αρνείται τη θεία προέλευση και την αξιοπιστία των δογμάτων, φορέας των οποίων είναι ο Χριστός, γιατί Εκείνος τα αποκαλύπτει όλα μαζί με το Άγιο Πνεύμα. Με τον τρόπο αυτό φανερώνει την ομοουσιότητα του ενσαρκωμένου Λόγου με το Πνεύμα, «του συγγενούς Πνεύματος», όπως χαρακτηριστικά υπογραμμίζει. Θεωρεί ότι όσα αποκαλύπτονται από το Πνεύμα είναι δύσκολο να καταστούν κτήμα του ανθρώπινου νου χωρίς τη φώτιση του Πνεύματος, γιατί είναι «υπέρ νουν ανθρώπινον».

Ο Πηλουσιώτης άγιος ερμηνεύει με αλληγορικό τρόπο το δυναμικό προπηλακισμό των εμπόρων του ναού του Σολομώντα από τον Ιησού. Οργίστηκε ο Κυριος μαζί τους, γιατί πωλούσαν τα περιστέρια, τα οποία συμβολίζουν το Άγιο Πνεύμα και τα χαρίσματά Του, «επειδή εν είδει περιστεράς το θείον επεφάνη Πνεύμα τους θεοκαπήλους προπηλακίζων». Σημειώνει με έμφαση ότι όλα τα θαύματα που πραγματοποίησε ο Χριστός τα έκανε με τη συνέργεια του Αγίου Πνεύματος: «των γαρ παθών εκκοπτομένων και των δαιμόνων ελαυνομένων εν τη δυνάμει της θεότητος». Έτσι αν κάποιοι τυφλωμένοι από την πλάνη αρνούσαν να παραδεχθούν

«τας θεοσημείας» και τις απέδιδαν στο βροτοφάγο δαίμονα αντί στον Θεό. Κατά συνέπεια, διέπρατταν μεγάλη και ασυγχώρητη βλασφημία ως προς την τρισήλιο Θεότητα και κυρίως προς το Άγιο Πνεύμα, «ταύτην ουν την βλασφημίαν την κατά της θείας τρανώς ούσαν ουσίας, ασυγχώρητον». Ο Ισίδωρος ερμηνεύει το παραπάνω χωρίο του ευαγγελιστή Ματθαίου σύμφωνα με το γραμματοϊστορικό τύπο, ώστε να μπορέσουν να αντιληφθούν οι αναγνώστες των επιστολών του πώς γίνεται, αφού είναι μία η ουσία της Αγίας Τριάδος, η βλασφημία κατά του Χριστού να συγχωρείται, ενώ κατά του Αγίου Πνεύματος να μένει ασυγχώρητη εις τους αιώνας: «Ος αν είποι κατά του Υιού του ανθρώπου βλάσφημον λόγον, ου κρίνεται, είπεν ο Κύριος· επειδή τοις λημώσι τον της διανοίας οφθαλμόν, δυσκατάληπτος και δυσθεώρητος ο ηνωμένος αρρήτως Θεός τη ευτελεία της φαινομένης σαρκός, αγνοουμένης της κρυπτομένης θεότητας... Η δε κατά του Πνεύματος του αγίου βλασφημία, δια τούτο υπάρχει ασύγγνωστος, επειδή αυτά τα έργα φαινόμενα, αγνώμονας και αχαρίστους ελέγχει τους βλασφημούντας...».

Ποια πράξη όμως θεωρείται βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος; Στην πατερική γραμματεία η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, η οποία δεν θα συγχωρηθεί ποτέ, δεν είναι παρά μόνον η αμετανοησία, η έλλειψη διάθεσης για μετάνοια αλλά και η άρνηση του ανθρώπου να δεχθεί τους καρπούς του μυστηρίου της Μετανοίας. Εδώ πρέπει να επισημάνουμε ότι η βλασφημία εναντίον του Πνεύματος δεν αναφέρεται σε μία απρόσωπη δύναμη, αλλά σε ένα Πρόσωπο, Παράκλητο, αφού Αυτός είναι Εκείνος που ελέγχει τους αχαρίστους. Η βλασφημία εναντίον του Πνεύματος αναφέρεται στην άρνηση της αποδοχής των διαφόρων ενεργειών του τρίτου προσώπου της Τριάδος, οι οποίες αποκαλύπτονται στους ανθρώπους κάθε εποχής.

Το Πνεύμα είναι εκείνο που αγιάζει τους λειτουργούς κατά τη χειροτονία τους, καθιστά τα μυστήρια ενεργά και μεταβάλλει τον οίνο και τον άρτο σε Αίμα και Σώμα Χριστού. Η δράση του Πνεύματος μέσα στην Εκκλησία παραλληλίζεται ως «πυρ την ύλην δαπανών». Εξάλλου, όλα τα μυστήρια της Εκκλησίας, με την επιδαψίλευση της χάριτος του Πνεύματος, αποτελούν επέκταση, ερμηνείες και εξηγήσεις της ενέργειας της ζωής του Χριστού. «Οι μετέχοντες στα μυστήρια δεν λαμβάνουν από αυτά τα «σημεία» ή τα «στοιχεία», αλλά κυρίως τη χάρη και τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα οικοδομεί την ενότητα και την κοινωνία των πιστών ως σώμα Χριστού». Έτσι η Πνευματολογία προσλαμβάνει χριστολογική και εκκλησιολογική διάσταση.

Το Πνεύμα του Θεού δεν εξαγοράζεται, ούτε χορηγεί τη χάρη Του σε ανάξιους, «τους χρήμασι κτάσθαι το του Θεού Πνεύμα νομίζοντας», όπως συνέβη με τον αιρετικό Σίμωνα το Μάγο, ο οποίος προσφέροντας χρήματα στον απόστολο Πέτρο

ήθελε να επιτελεί θαύματα, εξαγοράζοντας τη χάρη του Πνεύματος. Αν κάποιος δεχθεί τη δωρεά των χαρισμάτων του Πνεύματος και αποδειχθεί ανάξιος, εκείνη καθίσταται ανενεργός και στο τέλος το Άγιο Πνεύμα τον εγκαταλείπει. Αντίθετα οι μαθητές του Θεανθρώπου, οι οποίοι ήταν φορείς του Αγίου Πνεύματος, όχι μόνο οδηγούνταν από Αυτό εις πάσαν αλήθειαν, αλλά «την του Πνεύματος του Αγίου παρέσχοντο χάριν» στον κόσμο και συγκεκριμένα στους πιστούς. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα αντικαθιστά τη θέλησή τους και αμαυρώνει την προσωπικότητά τους και το εγώ τους.

Οι Μαθητές - Απόστολοι του Κυρίου εμφορούμενοι από το θείο Πνεύμα υπερβαίνουν τους ανθρώπινους νόμους, με αποτέλεσμα «συνέστιοι και ομοτράπεζοι του πάντων Δεσπότη γεγένηται, ομιλίας κατηξιώθησαν θείας, παιδεύσεως υπερφυσούς, υιοθεσίας και φιλίας εντός εγένοντο». Η υπέρβαση αυτή των γήινων ορίων και η εσωτερική τους μετάλλαξη με την εν Χριστώ ζωή τους παρέχει τη δύναμη να πραγματοποιούν θαύματα: «νεκρούς ήγειρον, παραλυτικούς έσφιγγον, νοσούντας ιώντο, δαίμονας ήλαυνον, προφήτευον τα μέλλοντα». Όλες αυτές οι ενέργειες φανερώνουν «την Πνεύματος αγίου παρουσίαν», η οποία είναι έκδηλη σε όσους ζουν εν Χριστώ.

Το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνο που απαλλάσσει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες, «ελευθερούν των αμαρτιών», και τον οδηγεί στη σωτηρία. Εκείνο θωρακίζει το έλλογον, για να αντιμάχεται την αμαρτία και να εξέρχεται νικητής μέσα από την πάλη των ηδονών. Ο Ισίδωρος παρομοιάζει την προστασία που παρέχει το Τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος στον εν Χριστώ πιστό ως «πανοπλία». Ο κάθε άνθρωπος δεν χρειάζεται αιματηρές θυσίες ζώων, για να απαλλαχθεί από τα δεσμά του μισόκαλου δαίμονα, αλλά μόνο την ενέργεια της Πνεύματος της Θεότητας, η οποία συνεχίζει το έργο του σαρκωθέντος Λογού και χορηγείται κατά το βάπτισμα. Ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός σημειώνει ότι το βάπτισμα, κατά το οποίο ο βαπτιζόμενος αναγεννάται «εξ ύδατος και Πνεύματος», αποτελεί την αρχή του δρόμου που οδηγεί στη βασιλεία των ουρανών.

Κατά την ημέρα της Πεντηκοστής το Άγιο Πνεύμα φωτίζει και δαδουχεί τους μαθητές του Κυρίου, για να κατανοήσουν πλήρως όσα διδάχθηκαν από το Χριστό και να τα κηρύξουν σε ολόκληρη την Οικουμένη. Γίνονται με τον τρόπο αυτό τηλαυγείς φάροι, που με το φως του σωτήριου λόγου θα αποδιώξουν το έρεβος της πλάνης του διαβόλου, «... ιδιώται όντες και αγράμματοι, της θείας εμπεπλησμένοι σοφίας, και των διαλεκτικών και των ρητόρων εκράτησαν». Την ημέρα αυτή δίδεται καθ' ολοκληρίαν η χάρη του Πνεύματος, η οποία έφερε τη βασιλεία του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων όλων των εθνών. Το Άγιο Πνεύμα, υπογραμμίζει ο αλεξανδρινός πατήρ, «εν πυρί τοις αποστόλοις εδίδοτο».

Το Πνεύμα παρέχει τη δυνατότητα στον άνθρωπο μέσω τού βαπτίσματος να απεκδυθεί τον παλιό του εαυτό, το νεκρωμένο από την αμαρτία, και να ενδυθεί τον καινούργιο. Ο τελευταίος βρίσκεται πάντα σε εγρήγορση στον αγώνα κατά της αμαρτίας, «τω πτερώ του Πνεύματος διεγείρων». Ο συμβολισμός της ενέργειας του Πνεύματος με φτερό δηλώνει ότι η πνευματική αφύπνιση του ανθρώπου γίνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε ο τελευταίος να νιώθει ελεύθερος και λυτρωμένος από το δυσβάστακτο φορτίο του Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι τα αγωνίσματα είναι απλά. Είναι δυσκολότερα, παρά το γεγονός της ελευθερίας των κινήσεων που έχουν οι αθλητές. Οι χριστιανοί αντιμάχονται όχι μόνο τις αμαρτωλές πράξεις αλλά και τις αμαρτωλές σκέψεις που δηλητηριάζουν τον ανθρώπινο νου. Ο αγώνας είναι επίπονος, αλλά το έπαθλο είναι μεγαλύτερο από την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, «ουρανός απόκειται και τα εν αυτώ αγαθά».

Ο άγ. Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης ομιλεί, λοιπόν, για τις ενέργειες του τρίτου Προσώπου του Τριαδικού Θεού με κύρια αναφορά στο ρόλο, τον οποίο διαδραμάτισε στη θεία Σύλληψη. Ο ιερός Πατήρ τονίζει ότι το Πνεύμα διαδραματίζει ενεργό ρόλο στα Άγια Μυστήρια της Εκκλησίας του Χριστού καθώς και τον πρωταγωνιστικό ρόλο που είχε την ημέρα της Πεντηκοστής. Η οικουμενικότητα της Εκκλησίας, η οποία αποκαλύπτεται την ημέρα της Πεντηκοστής, είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος. Γνωρίζει ότι η δημιουργία του κόσμου πραγματοποιείται από τον Πατέρα, δια του Υιού, εν Αγίω Πνεύματι. Έτσι και η ανακαίνισή του είναι έργο και των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδος. Στη δημιουργία του κόσμου το Άγιο Πνεύμα αποτελεί την τελειωτική αιτία. Το ίδιο συμβαίνει και στην ανακαίνισή Του, η οποία μυσταγωγείται στην Εκκλησία με την αδιάκοπη παρουσία του Αγίου Πνεύματος.

Τέλος, σημειώνει ότι η «ενέργεια του Πνεύματος στους μαθητές, η οποία έχει τη μορφή μαρτυρίας, καθοδηγήσεως, υπομνήσεως, αποκαλύψεως, καθίσταται συγχρόνως και συνηγορία υπέρ του Ιησού και των μαθητών έναντι του κόσμου. Ο τελευταίος μερικές φορές είναι εχθρικά διακείμενος απέναντι στην αποκάλυψη της

θείας αλήθειας και αρνείται να δεχθεί το θείο φως και κατά συνέπεια τη σωτηρία του εν Χριστώ». Αντίθετα οι συγγραφείς της Αγίας Γραφής έγιναν δοχείο του Πνεύματος και έτσι φωτίστηκαν από τη χάρη Του και έγραψαν τα πνευματικά αυτά κείμενα. Επιπλέον όλοι όσοι ονομάζονται χριστιανοί έχουν λάβει κατά τη βάπτισή τους το Πνεύμα το Άγιο, το οποίο απωθούν με τις πονηρές πράξεις τους ή Το αφήνουν να βλαστήσει τους καρπούς Του εξαιτίας της ενάρετης ζωής τους.

[συνεχίζεται]

<http://bit.ly/17AOyRZ>